♦ bloc-notes ♦

Culisele

Boxeurul Patriciu Milcoveanu, excelentul campion slătinean învingător al lui Milică Teodorescu, s'a hotărît să intre în slujba poliţiei. A dat examen de comisar-ajutor, la Craiova.

Din toţi candidaţii — numeroşi şi bine pregătiţi — n'a reuşit la examen decât Milcoveanu. La afişarea rezultatului, doi principali membri ai comisiunii de examinare discutau succesul viitorului comisar.

— A reuşit boxeurul Milcoveanu?..

— Da.

— Mă mir.

— De ce?..

—Nu cunoaşte deloc Constituţia.

— N'o cunoaşte, dar ştie să o aplice...

*

Arbitrii bucureşteni de football au jucat la Giurgiu, în ziua de Sf. Dumitru un match amical cu arbitrii giurgiveni. (Cuvântul «amical» nu se poate utiliza în legătură cu arbitrii de football, decât când e vorba de un match între... arbitri).

Pentru acest important eveniment footbalistic, arbitrii bucureşteni s'au deplasat în ziua de Sf. Dumitru la Giurgiu şi-au fost găzduiţi într'un hotel de lux. In aceiaş zi, un pasager a încercat să se sinucidă într una din camerele hotelului în care fuseseră găzduiţi şi arbitrii bucureşteni.

Descoperirea acestui lucru a provocat panică. Direcţiunea hotelului a chemat, imediat la telefon, Spitalul:

— Allo., Spitalul oraşului?..

Din convorbirea aceasta telefonică, d. Mielu Petrescu (care era conducătorul expediţiei bucureştene) n'a auzit decât începutul:

— Allo... spitalul oraşului?..

Şi-a dispărut subit. Ceilalţi arbitrii (cari n'au auzit convorbirea cu spitalul oraşului) au rămas. Au jucat chiar matchul. D. Mielu Petrescu, însă, a dispărut. A plecat cu primul tren la Bucureşti şi se plângea unui prieten care încerca să-l calmeze:

A ajuns de pomină. Aici la Giurgiu nu mai poţi să stai liniştit, dacă eşti arbitru de football. Cum se află că sunt arbitrii la un hotel, e anunţat imediat spitalul...

Intr'un articol referitor la radierea Clubului Craiul Iovan, d. George Fulga, redactorul nostru, a făcut următorul apel: «Dacă există un singur deştept care poate să priceapă logica acestei sancţiuni, să scoată nasul de sub plapuma familiei, şi să strige prezent, să-l vadă toată lumea».

Nimeni însă n'a eşit de sub plapuma familiei, ca să explice logica acestei radieri. Intr'un cerc de oficiali, d. Alecu Rosenberg — membru în comisiunea Cupei României — discuta provocarea lansată de colegul nostru de redacţie.

— Aţi citit? Chestia cu deşteptul care să iasă de sub plapuma familiei?

— Da.

— De ce n'ai eşit tu Alecule?..

— Nu mi se adresa mie, apelul.

— Ba da. Dar el nu e deştept!.. a intervenit d. Popa, care s'a simţit, probabil, direct vizat, dar n'a răspuns deasemeni nimic..

Castor

El e ăla!...

— D-ta eşti profesorul de jiu-jitsu care ai dat lecţiuni nevestei mele?...

Amânările d-lui Stelea

Nu aţi uitat, probabil, că la Brăila au avut loc nişte incidente.

Matchul Chinezul — Duig a trezit în spiritul suporterilor brăileni, ecouri de romantism băltăreţ. S'au făcut serenade sub balconul echipei timişorene. Accesul acesta de melomanie s'a transformat apoi într'o actuală sincopă sportivo-electorală. In locul mandolinelor utilizate cu prilejul serenadei, au apărut în mâinile câtorva suporteri brăileni, bastoane mai puţin romantice. Echipa timişoreană s'a refugiat la Galaţi. Arbitrul matchului deasemeni. S'au depus plângeri. A intervenit U. F. S. R.-ul.

Toate acestea însă n'au reuşit să accelereze putinţa de pricepere a Comisiunii campionatului naţional. După două şedinţe de explicaţii şi eforturi, Comisiunea campionatului naţional n'a reuşit să se dumirească. N'a reuşit să priceapă ce-a fost la Brăila şi-a dat delegaţie d-lui Stelea să facă demersuri pentru a înţelege cam ce s'a petrecut cu prilejul matchului Chinezul-Duig.

D. Stelea, — nu aţi uitat probabil — a fost plecat la Brăila să caute sub balconul nu ştiu cărui hotel şi pe teren dovada serenadelor făcute de brăileni şi a scandalurilor de pe teren.

Ce-a găsit, nu ştiu. Se pare însă, că n'a găsit mare lucru. Căci — pentru a nu se reîntoarce în Capitală tot atât de mofluz, ca la plecare — a cerut relaţii celor mai obiectivi brăileni.

A stat de vorbă cu d. Polydor (Lichiardopol), al cărui punct de vedere fusese precizat de telgrama de protest pe care a trimis-o Federaţiei.

A stat de vorbă cu secretarul plătit al grupărei Duig şi — dacă nu ne înşelăm — cu d. col. Tudose, care în ziua incidentelor era plecat din Brăila.

După aceste discuţii de supremă importanţă, d. Stelea s'a reîntors în Capitală. S'a prezentat iarăş la una din şedinţele Comisiunii Campionatului naţional, a prezidat această şedinţă, dar nu s'a hotărât să ia o decizie în privinţa incidentelor dela Brăila. A pretins un supliment de informaţii citând pentru aceste noui detalii pe d. Liviu Iuga, preşedintele clubului Chinezul şi pe d. Tică Iliescu, arbitrul matchului.

D. Iuga a declarat că nu se va mai prezenta în faţa Comisiunii Campionatului naţional. Ce-a avut de spus, a spus-o neted într'un reportaj detailat apărut sub semnătura sa în coloanele ziarului nostru. D. Tică Iliescu a spus deasemeni, ce ştie.

Ce sens a avut, atunci, citarea din nou, a acestor doi martori ai incidentelor dela Brăila? Niciun sens, pentru clarificarea chestiunii.

Pentru utilitatea cauzei tergiversarea aceasta are însă, un tâlc special.

D. Stelea-C. F. R. este abil.

S'a prefăcut că are mereu nevoie de noui clarificări. S'a plimbat la Brăila, s'a reîntors, a amânat depunerea raportului şi a cerut noui mărturii pentru.. o foarte simplă, dar preţioasă trecere de timp. Pentruca, în timpul acesta, gruparea Duig să-şi termine matchurile de campionat şi să aştepte cu seninătate orice sancţiune oficială.

Timpul a trecut. Gruparea Duig şi-a terminat matchurile de campionat. O eventuală suspendare pe timpul vacanţei de iarnă care suspendă în orice caz activitatea grupărilor, nu o mai poate deranja.

După diplomaticile amânări ale d-lui Stelea, incidentele dela Brăila îşi vor putea ajunge deci, sorocul judecăţii.

Suntem curioşi acum, ce va hotărî Comisiunea campionatului naţional. Culmea ar fi să decidă o suspendare..

George Fulga

REZON...

Cea mai năpăstuită categorie socială o formează arbitrii.

Să nu credeţi că e vorba de arbitrii eleganţei. Ne referim la cei dela football.

Cât de greu o fi arbitrajul şi cât de puţin lipsiţi de perspicacitate ar fi arbitri, nu-mi vine totuşi să cred că nu există un arbitru bun în România.

«Bun» pentru totdeauna, marcat cu 18 carate, nu există, fiindcă un arbitru care într'o Duminecă e «bun», în cea următoarea e «execrabil».

Iar aceste două calificative, pornesc deobiceiu dela una şi aceeaşi echipă. Depinde numai dacă e învingătoarre sau învinsă.

Deaceea spuneam mai sus că aceşti cavaleri ai fluerului constitue cea mai năpăstuită clasă socială, căci e într'adevăr o năpastă să ai capacitatea în funcţie de verva de shot a lui Mitică din Tirchileşti.

Situaţia aceasta durează însă cam de mult, astfel că arbitrii noştri s'au obişnuit cu calitatea de acarul Ion Păun.

Incât, niciun arbitru n'o să-şi pună la inimă dacă vom povesti o mică «glumă» a unor provinciali.

Cică într'un orăşel din nordul Moldovei s'ar fi disputat un match foarte... disputat.

Lupta fiind foarte aprigă, natural că spiritele jucătorilor erau înfierbântate. Şi ca să se... răcorească, au pornit-o pe foulturi cu nemiluita.

Unul din aceste foulturi s'a produs, din nefericire, într'unul din careuri. Iar arbitrul, care tot din nefericire (pentru cei «duri») observase, a penalizat, deastădată din nefericire pentru el.

Penalty-ul a fost transformat, evident, impecabil, iar rezultatul matchului a fost 1:0 pentru echipa care s'a bucurat de binefacerile loviturei dela 11 m.

La sfârşitul matchului domnul arbitru a fost... [illegible] de suporterii echipei care a gustat din «cupa amară a învinşilor».

In momentul când s'a produs... rendez-vous-ul, nu au fost necesare decât alte câteva momente ca domnul arbitru, care era foarte subţire, să fie lăsat lat.

După această scenă, delegatul federal s'a apropiat de unul din conducători şi i-a reproşat:

— E inadmisibilă această agresiune, cu atât mai mult cu cât X e un arbitru imparţial, un om drept...

— Păi de-aceiaşi părere e şi galeria care a vrut să-l trimită în lumea celor... drepţi!

A. Nol

TENNIS

Palmieri a trecut la profesionism

Palmieri, cunoscutul jucător italian de tennis, trece la profesionism. Fostul campion italian a pierdut acum titlul în faţa lui Taroni. Aci găsim motivul retragerii sale. Dealtfel Palmieri a mai fost deja odată profesionist — antrenor plătit. Mai târziu a fost reamatorizat şi acum va fi «reprofesionalizat».

Momentul rugbyului

Numai printr'o lărgire a cadrelor

şi creiarea de noui centre provinciale, rugbyul românesc poate spera o soartă mai bună

O foarte veche simpatie ne leagă de rugby, pe care l-am considerat totdeauna drept unul din cele mai atletice sporturi.

Ţin minte, eram încă în cursul inferior de liceu, la Sf. Sava, când printre colegii de sport ne-a parvenit un svon: *„Gogu Sfetescu s'a înscris la rugby"*.

Nici unul din noi nu ştiam precis ce 'nseamnă aia *„rugby"*.

Vag, auzisem despre acest sport.

Insă faptul că unul din cei cari până atunci bătea mingea alături de noi, prin curtea liceului sau pe maidan, fusese încadrat într'un club autentic — iar nu ca cele *„ale noastre"* cari mişunau cu provocări în tot liceul, constituia şi pentru noi o mândrie.

Aşa s'a făcut, că după o vară de recreativă vacanţă, m'am dus la Federaţie curios de a-l vedea pe „omul nostru". Am avut însă una din cele mai mari surprize.

Stadiul Român, unde ştiam că evoluează camaradul nostru, juca cu un alt club.

Intrigat că nu-l văd pe Sfetescu în echipa Stadiului întreb pe cineva:

— Dar Gogu Sfetescu de ce nu joacă?

— Cum nu joacă? Nu-l vezi?

— Pe dracu! N'o să-l cunosc eu pe camaradul meu de liceu!

— Uite că nu-l cunoşti, pentrucă altfel ai vedea cine este ăla ras în cap!

Mă uit mai atent şi într'adevăr încep să-l recunosc pe Gogu Sfetescu.

Dar cât era de schimbat!

In şapte opt luni de când practica „rugby"-ul devenise un veritabil atlet!

tabil atlet!

Nu era deci o mirare că nu l-am mai recunoscut.

Firavul copil pe care-l ştiam, devenise acum un om în toată puterea cuvântului, bine clădit, cu umeri largi, capabil să susţină un întreg „melé".

Incepând rugby-ul tocmai în epoca de desvoltare, „Gogu Sfetescu" devenise un atlet în toată accepţia cuvântului.

„Sportul cel mai atletic"

Profund impresionat de această rapidă transformare, am rămas de atunci convins de salutarele efecte pe cari poate să le aibe rugby-ul asupra sănătăţii.

Deaceea, când consider rugby-ul ca unul din cele mai atletice sporturi o spun cu toată convingerea, iar nu din simplă obişnuinţă a gazetarului sportiv care-şi laudă... marfa.

Şi, după această lungă introducere revin la subiectul reportajului de azi.

O simplă întâmplare m'a făcut ca Duminică să mă duc din nou la federaţie.

De ani de zile, cu rugby nu mai păstram relaţii decât la „marile evenimente".

Şi la noi — vai — asta se petrece atât de rar!

Dar totuşi interesul şi simpatia pentru el o păstram integrală.

Comportarea românilor la campionatul dela Paris şi în special perspectiva „marelui aveniment din Mai", când campionatul european de rugby va fi organizat la Bucureşti, a redeschis din nou interesul pentru rugby. Voiam   şi eu la lucru, la ei acasă, pe oamenii cari au făcut o atât de frumoasă figură în faţa Franţei.

Dar vai Doamne, ce jalnic spectacol!

Derby-ul zilei era matchul Stadiul Român — Sportul Studenţesc.

In ambele echipe, ca şi în aceea a Tennis Clubului care nu avea cu cine juca, pentrucă Rugby Club Bucureşti, adversarii lor, nu puteau strânge 15 oameni cari să se prezinte pe teren, evoluau mulţi din jucătorii cari fusese la Paris.

Ei bine, toţi aceşti jucători — deşi o ploaie rece de toamnă începuse să picure — se de[illegible] pe unde apucau: pe sub pomi, pe la bufet sau în ruina de tribună a federaţiei.

Deşi toate matchurile erau anunţate pentru orele 15, la 15.30 jucătorii — ca şi spectatorii obişnuiţi cu aceste moravuri — abia îşi făceau apariţia pe poarta Federaţiei.

LUCRURI JALNICE

Iar când echipele — cu excepţia Sportului Studenţesc — şi-au făcut în fine apariţia pe teren spectacolul era şi mai degradant.

In afară de cei cu posibilităţi personale, restul jucătorilor erau echipaţi jalnic.

Tricouri rupte şi dezasortate, ciorapi şi chiloţi aşişderea, iar ghetele, doar numele mai rămâneau din ele.

Şi toate acestea se petrecea la categoria „onoare" unde evoluează elita, dela noi, a acestui sport.

Când mă gândesc ce trebue să fie la celelalte categorii mă trec fiorii.

Acestea sunt condiţiunile în cari este nevoit să activeze rugby-ul românesc!

Şapte sute de lei încasări, atât au făcut Duminecă.

Cluburile fără niciun sprijin iar federaţia înămolită în datorii.

In aceste condiţiuni nu este o mirare că rugby-ul românesc nu progresează.

CADRE NOUI

Trebuesc cadre noui, oameni noui cari să aducă o nouă vlagă acestui sport.

Am fost chiar surprins Duminecă la federaţie, când am remarcat că cunosc aproape pe toţi jucătorii.

Nu este un merit al meu acesta.

Aş fi preferat să găsesc acolo numai figuri noui, iar nu aceiaşi vechi jucători pe cari îi ştim de un deceniu.

Se miră toţi cum nu pot fi împrospătate cadrele acestui sport care pe lângă — că este atletic — posedă şi toate calităţile pentru a intra în gustul publicului.

Cum poţi ademeni noui cadre?

Cu jalnicul spectacol care se oferă în fiecare Duminecă la federaţie?

Iar „Uniunea", care are menirea de a dirija toate sporturile dela dela noi din ţară, ce a făcut pentru rugby?

Nimic!

Atâta vreme cât rugby-ul românesc va trăi numai prin spectacolul degradant al „federaţiei" este o imposibilitate de a se marca vreun pas spre progres.

Deasemenea atâta vreme cât nu vor exista echipe provinciale capabile de a închega un campionat naţional interesant, rugby-ul nu poate progresa. Centrele universitare din ţară trebuesc să devină şi centre rugbystice.

Iaşul, Clujul, Cernăuţiul, centre cu viaţă universitară intensă, printea forma noui cadre cari să dea viaţă acestui sport.

Numirea vechiului nostru prieten, *Nicuşor Tanoviceanu,* asistent universitar la facultatea din Iaşi, ne dă dreptul să sperăm, că cel puţin Capitala Moldovei va deveni un centru de rugby, pe care celelalte centre universitare din ţară îl vor imita.

val. făgărăşanu

Concursul jubiliar al S. C. Charlottenburg

BERLIN, 1. — Eri a avut loc aci concursul jubiliar de nataţie al SC Charlottenburg.

Rezultatele mai însemnate:

***100 m. spate:* 1. Schlauch 1 min. 07,6 sec., record german şi european.**

***100 m. crawl:* 1. Heibel (Bremen) 59,8 sec.**

***200 m. crawl:* 1. Plath (Berlin) 2 min. 15,5 sec.**

***200 m. brasse:* 1. Sietas (Hamburg) 2 min. 42,7 sec.**

Nu vom mai pleca la Tokio

(Continuare din pag. I-a)

ocazia de a afirma puterea sa. Vizitatorii s'ar fi întors uimiţi de aceste manifestaţii sportive, prestigiul japonez ar fi eşit mărit din stadionul olympic, balanţa comercială a Japoniei s'ar fi urcat şi ea.

Fără a mai aştepta până în 1940, Japonia a întâlnit o mai bună şansă de a străluci. Aceasta a fost conflictul cu China. Războiul a înlocuit Jocurile olympice.

Această bruscă schimbare la faţă a Japoniei sau, mai de grabă, această substituire a războiului aerian atletismului, aruncării grenadei, aruncării greutăţii şi suliţei, ne arată cu prisosinţă ce-au devenit astăzi Jocurile olympice.

Tot astfel după cum arta dramatică a dispărut sub pelicula ecranului, probele olympice nu mai sunt decât un pretext de demonstraţii ale puterii. Ne impresionează mai puţin un record bătut. Ne entuziasmăm în schimb la auzul muzicilor, la defilările ordonate, la sutele de mii de spectatori, la satul olympic unde campionii sunt o atracţie ca şi piticii în satul lor miniatură.

Pentru o capitală, Jocurile olympice înlocuesc destul de avantajos o expoziţie universală.

Pare paradoxal de a iubi sportul şi de a neglija succesul sportului. Dar gustul exerciţiului fizic riscă să dispară sub fastul exterior care-l înconjoară.

Acest excelent baron de Coubertin care a murit de curând nu şi-a imaginat în ziua când le-a conceput renovarea, ce grandioasă operă vor deveni Jocurile olympice.

El a văzut o competiţiune între cei mai buni sportivi ai fiecărei naţiuni, în faţa câtorva mii de spectatori şi a câtorva ziarişti. Era un schimb între popoare: se schimba cea mai bună performanţă la 400 ştafetă, contra celui mai bun timp pe 100 m. spate şi te întorceai de pe stadion învăţând a cunoaşte şi a stima.

Stadionul olympic era Geneva. O Genevă unde amiciţiile se legau nu prin textele de legi tâlmăcite de diplomaţi şi oameni politici, ci prin tinerii fiecărui popor.

Sportul, tot aşa ca şi războiul îşi recrutează campionii printre elementele cele mai sănătoase ale fiecărui popor. Este un spectacol care îţi dă uneori de gândit — aceşti oameni tineri, îndârjiţi a se lupta în alergări sau sărituri.

Se spune că aceste lupte pacifice trebue să satisfacă apetitul de victorie al fiecărei naţiuni. Sportul internaţional conduce deci la pace.

Niciodată nu s'a spus că el ar duce la război. Dar este îngrijorător de a vedea că acesta poate atât de uşor să ia locul jocurilor olympice, ca şi cum aceste manifestaţiuni s'ar putea schimba.

Este de dorit ca ţara care va lua moştenirea sportivă a Japoniei, să aibe planuri mai modeste. Ştim bine că acest cuvânt olympic tentează pe toţi a vedea în mare. Dar cuvântul riscă se pare încetul cu încetul de a acoperi ideea. Este păcat că popoarele se îmbată atât de uşor cu parăzile atletice, că spiritul de dominare întovărăşeşte laurii victorii, care în fond nu au decât un sens pacific, că, într'un cuvânt, prea multe ambiţii nasc pe drumul olympic.

Camil Morţun

O STANGACIE

povestire de **ROBERT DIEUDONNE**

Simoneau era aşezat în fundul cafenelii. Singur, în faţa unei consumaţiuni de care nu se atingea, cu fruntea sprijinită în mână, părea în prada gândurilor negre.

Incercai să glumesc:

„Ei, ce, ţi-a murit soacra?"

Işi ridică privirea şi-mi spuse încet:

„Nu glumi! Am făcut un lucru pe care n'o să mi-l iert niciodată. L-ai cunoscut pe Boucard?"

Protestai:

„Ba nu!? Mă crezi picat din lună?"

— Eşti atât de tânăr încât ai fi putut să nu-l cunoşti... Sunt aproape şase am de când a orbit... în anul când a câştigat campionatul.

— Ce-a avut?

— Nimeni nu ştie bine. O lovitură la cap, spuneau doctorii, cu o boală veche, care i-a căzut pe ochi... Un om care câştiga două sute de hârtiuţe pe an, băiatule. Şi care, se vedea bine, ţinea mult la asta. Când s'a sculat după boală, era cu adevărat pe drojdie. Dar ce-ţi spun acolo, nu are nici o legătură cu ce vreau să-ţi spun.

Când i s'a întâmplat nenorocirea, eu eram soigneur-ul său şi n'am făcut cu alţii cari l-au lăsat să cadă. M'am dus să-l văd cât de des mi-a fost cu putinţă, m'am ocupat de asigurarea sa pe care a izbutit să o încaseze; m'am dus să-l instalez la ţară lângă bătrânii săi, însfârşit, îi scriu din timp în timp, iar sora sa îmi răspunde.

Simoneau băgă de seamă că nu mi-a oferit nimic:

„Asta nu te împiedică să iei un păhăruţ. Băete, vezi ce comandă domnul".

„Şi aşa, cum toată familia sa venea la Paris, cu ocazia Expoziţiei, a venit şi Boucard. Nu chiar pentru Expoziţie, dar pentru tovarăşi, printre cari sunt şi eu. Deci, sora sa mi-l aduce acasă şi, cum se spune, îl iau în îngrijire. „Am să vi-l aduc diseară după cină", i-am spus sorei sale. Iată-mă deci cu Felix al meu. Cum era timp frumos, rămânem în grădină şi-i culeg un trandafir pe care el şi-l pune sub nas. Sunt lucruri la care cei dela ţară nu se gândesc, că un miros sau un sgomot reaminteşte o grămadă de lucruri unui orb. Bun! După masă, ne instalăm în faţa aparatului de radio până la ora cinci, după care îl duc în trăsură la *L'Auto,* unde ,toţi cari l-au cunoscut, erau mulţumiţi să-l revadă. Vedeam bine că era puţin sguduit, căci, tot ce i se spunea, îi reamintea vremurile bune de altădată. Dar glumeau cu el, şi răspundea în glume pentrucă nu-i băiat prost şi când i se vorbeşte, ştie să răspundă, crede-mă".

Simoneau ciocni paharul de al meu, pentrucă nu bea fără să facă gestul acesta.

„Deci, după cum îţi spuneam, continuă el, cinăm împreună şi, seara, conducându-l la ai săi, i-am spus cam aşa: „Voi veni să te duc la velodrom. Mai întâlnim tovarăşi cu cari vei putea sta de vorbă".

„Bine!" mi-a răspuns.

„Duminică, era astăzi. Mă duc deci să-l caut, pe când toată familia lui se bucura zicând: „Bun, pentrucă Simoneau se ocupă de el, suntem liberi să mergem la Expoziţie ziua întreagă". Ne ducem deci prânzim împreună şi, la ora două, mergem la *Parc des Princes.*

„Să fi văzut ce primire i-au făcut băeţii! Şi din „Dragă Boucard!" nu-l mai scoteau; ceeace dovedeşte că nu a lăsat decât amintiri frumoase. Numai eu, care cunosc bine pe Felix, vedeam bine că nu-i venea să glumească. Prea îşi aducea aminte de multe lucruri.

Fără să mai vorbim că, oamenii împotriva cărora alergase şi cari erau mai bătrâni decât el, continuau să lucreze pe pistă, pe când el era invalid. Asta îl făcea să gândească la tot ceeace ar fi putut să şi la tot ce ar fi putut să câştige dacă n'ar fi primit o lovitură aşa de grea.

„Insfârşit, ne desfacem puţin de tovarăşi şi ne ducem pe peluză, lângă barieră, aproape de ieşirea alergătorilor.

„Dragă, crede-mă dacă vrei, era mai rău încă pentru el.

Când a auzit pârâitul motoarelor, când a auzit strigătele de încurajare aruncate băeţilor, n'a mai putut să se stăpânească. Bărbia îi tremura, mâinile asemenea şi înnapoia ochelarilor negri care-i ascundeau ochi goi de vedere, o lacrimă picurată. Văzându-l, îmi venea şi mie să plâng. Nu îndrăzneam să-i spun nimic, dar el m'a atacat: „Ia-mă de aici! Nu mai pot.. Imi vine să-mi trântesc un glonţ în cap!"

Simoneau comandă o nouă consumaţie care să-i împrăştie poate ideile întunecate.

„L-am condus la hotel, vroiam să-i ţin tovărăşie; n'a vrut. Dragul meu, nu poţi să-ţi închipui cât de tulburat sunt, căci eu am avut ideea să-l duc la Parc, cu gândul să-i fac plăcere... Să-ţi spun drept, când e vorba de gugumănii, nu mă întrece nimeni.

(Traducere de Puiu Georgian)